

*500 Aniv. del naixement
(Saragossa 1517)
d'Antoni Agustí Albanell
Arquebisbe de Tarragona
(1577-1586)*

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 5
Maig de 2017**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

5

Tarragona, maig de 2017
3a època. Núm. 518

Secció oficial

Arquebisbe

Felicitaçió pasqual als sacerdots, religiosos i religioses i laics i laiques de
l'Arxidiòcesi que són a les missions..... 143

Homilia a la Catedral en la celebració de la Missa crismal..... 144

Als Quatre Vents

653. Propietat privada i Bé comú 146

654. El Senyor ve damunt d'un ase..... 147

655. La gran festa cristiana 148

656. Festa de la Misericòrdia 149

657. El mes més bonic..... 150

Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el mes d'abril..... 151

Secretaria General i Cancelleria

Decret sobre el canvi del cognom del titular de la Parròquia de Sant Bernat de Reus 154

Secció documental

Francesc, Papa

Missatge "Urbi et Orbi" del Diumenge de Pasqua..... 156

Missatge per a la 51a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials en
la solemnitat de l'Ascensió del Senyor..... 157

Discurs i declaració final del Papa Francesc a Egipte durant la visita a S. S. el Papa Tawadros II, Patriarca Copte-Ortodox d'Alexandria, a la seu del Patriarcat, a El Caire.....	160
--	-----

Audiències generals "L'Esperança cristiana"

17. Donar raó de la nostra esperança (cf. 1Pe 3,8-17).....	166
18. L'esperança del món i la de la Creu (cf. Jn 12,24-25).....	167
19. Crist ressuscitat, la nostra esperança (cf. 1Co 15).....	169
20. «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia, fins a la fi del món» (Mt 28,20) : la promesa que dóna esperança.....	171

(32p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona
Portada: Armoria de l'Arquebisbe Antoni Agustí Albanell, en el 500 aniv. (Cúpula del Santíssim).
Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958
Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona
Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

FELICITACIÓ PASQUAL

als sacerdots, religiosos i religioses i laics i laiques de l'Arxidiòcesi que són a les missions

*«Jesús ressuscitat, sou, d'entre els morts, Senyor,
Monarca vencedor; tingueu-nos pietat.» (Seqüència de Pasqua)*

Missioners i missioneres molt estimats en Crist ressuscitat,

Un any més us escric aquestes ratlles per felicitar-vos la Pasqua, amb el desig que la Quaresma i la Setmana Santa hagi estat una bona preparació perquè puguem dir, amb tot el goig i alegria: Jesús ha ressuscitat! ha ressuscitat verament! Alleluia!

He escollit per encapçalar aquestes lletres l'últim verset de la Seqüència del Diumenge de Pasqua perquè en els textos d'aquest diumenge gran de l'any tot traspua alegria, i a la vegada també per demanar que el Senyor ens ajudi, ens doni esperança i ens tingui pietat.

Durant els mesos passats he fet la visita pastoral a l'arxiprestat del Priorat. Era la meva se-gona visita pastoral a les parròquies d'aquesta part de la nostra arxidiòcesi, tan bonica i plena d'història. He visitat les parròquies d'Escaladei, Poboleda, Cornudella de Montsant, Bellmunt del Priorat, Prades, Ulldemolins, Falset, Pradell de la Teixeta, la Torre de Fontaubella, Capa-fonts, Gratallops, la Morera de Montsant, la Vilella Alta, Vilanova de Prades, Porrera i Torro-ja del Priorat. El 9 de maig aniré a complir, un any més, el Jubileu de Siurana, i també l'1 de maig, aniré a la Febró.

Perdoneu tants noms, però potser algun de vosaltres, missioners, heu nascut en algun d'aquests bonics pobles. He pogut portar la comunió a alguns malalts i celebrar en totes aquestes parròquies la missa estacional.

A través de la Delegació diocesana de missions i cooperació entre les Esglésies heu anat reben notícies de les moltes activitats que han portat endavant. Encara que ja han passat molts mesos, van ser especialment intenses durant el mes d'octubre passat totes les accions que es van portar a terme a Tarragona, i també alguna a Barcelona, com a

preparació del DOMUND, realitzades per les Obres Missionals Pontifícies. Va ser una immersió en el món de les missions i un motiu d'orgull per a la nostra arxidiòcesi poder mostrar amb molts i variats actes els diversos aspectes de la missió.

També aquest any demano pregàries pel Seminari Menor i Major. I també per les meves intencions. Que el Senyor us beneeixi i us guardi. Que passeu una bona Pasqua de Resurrecció. Amb tot el meu afecte rebeu la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, Pasqua 2017

HOMILIA

de 10 d'abril de 2017 a la Catedral en la celebració de la Missa crismal

Is 61,1-9; Ap 1,5-8; Lc 4,16-21

Estimats preveres i diaques. Estimats germans i germanes que heu volgut ser amb nosaltres avui a la Catedral. Sigueu tots benvinguts.

Una salutació molt especial als mossens que celebren enguany 50 anys de sacerdoti: Mn. Francisco Giménez Porcuna i Mn. Agustí Segura Orozco. En nom meu i de tota l'arxidiòcesi, la més sincera felicitació i agraïment.

No voldria tampoc deixar d'anomenar, en aquest moment, els qui han mort des de la darrera missa crismal: Mn. Pere Llagostera Tous, Mn. Joan Llord Badies i Mn. Joan Josep Bladé Bladé. Per a ells un record molt especial, ple d'agraïment i de pregàries, i també la petició que intercedeixin per nosaltres. Amb aquests tres són ja 50 els preveres als quals he donat l'últim adéu.

Els anys van passant i amb aquest ja en fa 13 que visc l'emoció i el goig de celebrar amb vosaltres aquesta missa crismal, tan unida, des del Concili Vaticà II, a esdevenir una jornada presbiteral, de fraternitat sacerdotal.

Només amb aquests anys quants canvis en tots els nivells, socials i eclesials. Quants reptes per a dur a terme l'encàrrec del Senyor de «portar la Bona Nova als desvalguts, de curar els cors adolorits, de proclamar als captius la llibertat, i als presos el retorn de la llum, de proclamar l'any de gràcia del Senyor» (Is 61. 1a Lect).

Precisament aquests reptes, en un escenari fred, en un món secularitzat, en una societat —homes i dones— en què molts ja no senten la necessitat i alhora el goig de la presència de Déu en llurs vides i en la societat, em mouen avui, jornada sacerdotal, a parlar-vos d'illusió i d'esperança en el nostre treball, en el nostre ministeri sacerdotal, i a l'enans de la necessària —si volem ser eficaços— fraternitat sacerdotal.

El que ens ha de moure és l'amor de Crist, és la fe en aquell que ens ha salvat morint a la creu i ressuscitant d'entre els morts; la fe en la veritat que celebrarem aquesta setmana, el Misteri Pasqual, misteri de mort i de vida, misteri esdevingut salvació per a nosaltres i per a la humanitat sencera. Ell ja ha vençut i nosaltres podem oferir un misatge d'amor i d'esperança, perquè l'amor i l'esperança ja hi són, hem d'aconseguir que sorgeixin de l'interior de cada persona —cristiana o no— que es creui en el nostre camí; més encara, com tantes vegades ha dit el papa Francesc i ens en dóna exemple, hem de sortir a les perifèries per anunciar i portar l'alegria i la pau a tothom. Ens ha de moure, sí, l'amor de Crist i també, com renovarem en les promeses sacerdotals d'aquí a un moment, el «zel de la salvació dels homes».

Serà necessari que ens configurem a Crist per la pregària, la celebració de l'eucaristia —ben preparada i viscuda— i la meditació diària de la Paraula de Déu. Es aquí on trobarem la força per tirar endavant amb illusió en el treball de cada dia i també amb les iniciatives apostòliques que l'esperit ens va suggerint en cada moment. Jo us animo a treballar amb illusió. Ni tots sabem fer de tot ni tots hem de fer de tot. Cada un de nosaltres tenim les nostres peculiaritats i —n'estic segur— veiem que hi ha projectes i iniciatives que estan al nostre abast. Avui us vull dir: endavant! Sí, endavant! Amb ganes de sumar, d'aprofitar les iniciatives d'altres germans nostres preveres, acceptant la diversitat de formes i maneres, perquè el que ens uneix és la mateixa fe i l'amor de Crist, que es manifesta de moltes maneres diferents, diverses però no oposades. Alegrem-nos dels —deixeu-m'ho dir així— èxits dels altres; encara més, preguem per l'èxit apostòlic de les iniciatives dels altres. Els èxits dels altres són èxits de tots perquè tots treballem pel mateix Senyor i anem en la mateixa barca i ens espera un mateix destí meravellós: ell, nostre Senyor, ens ho ha promès i, com bé sabeu, no ens falla mai, no ens enganya mai: és el Camí, és la Veritat, és la Vida.

Estimats meus, l'amor de Crist ha de cremar en els nostres cors amb el foc de l'Esperit Sant i ens ha de moure a encendre els cors dels nostres germans. Hem de treballar, hem de tenir veritable vibració apostòlica. Com m'agradaria saber-ne més per animar-vos més i empènyer-vos per un cantó i anar al davant per un altre. Intento fer-ho tan bé com puc, i així ho demano cada dia al Senyor. Vosaltres, preveres, i tots els fills i filles de la nostra estimada arxidiòcesi, sou avui el sentit de la meva vida i del meu ministeri. Com diré d'aquí a un moment: «Pregueu també per mi. Que sigui fidel a l'ofici apostòlic, confiat a la meva humil persona, perquè enmig vostre reproduceixi cada dia més la imatge de Crist sacerdot, el bon Pastor, el Mestre i el Servent de tots» (Renovació de les promeses). Hem de desterrar del nostre pensament i del nostre vocabulari les expressions «no hi ha res a fer», «tot està perdut», «queden quatre velles», «ja canviaran, els temps». No, això no és de Crist. El nostre actuar ha de ser fer, sense parar, oferir, invitar. Hem de complir amb fidelitat i constància allò que en diem la pastoral ordinària. Però també hem de prendre iniciatives que puguin enganxar, demanem ajuda, oferim-nos amb les qualitats que tinguem i que puguem posar al servei de tots... i així: endavant!

Si anem per aquest camí estic convençut que el Senyor ens beneirà. Ah, i no ens preocupem per veure fruits: nostre Senyor farà germinar i créixer tot el nostre esforç, res

no es perdrà, i potser serà un altre qui farà la collita, però res no es perdrà. I això és viure de fe i d'esperança.

Encara vull fer-vos una altra petita consideració. Deia al principi que perquè resulti eficaç el treball i l'esperança és necessària una veritable fraternitat sacerdotal. Avui el cor em demana que us digui i us pregui que demanem llums i força al Sant Esperit per tal que entre tots nosaltres, preveres de Crist, hi hagi una veritable estimació. Per l'ordenació hem entrat a formar part d'un presbiteri —expressat en l'ordenació de preveres amb la imposició de mans de tots els preveres a l'ordenant i l'abraçada de pau de l'ordenat a tots els preveres. Esdevenim per l'ordenació germans en el presbiterat. I si som germans, com bons germans hem de viure. D'aquí que sigui tan important la fraternitat sacerdotal; que ens estimem amb obres i de veritat. En aquesta dimensió del nostre presbiterat hem de fer esforços perquè aquesta fraternitat i germanor vagi creixent dia a dia. No vull fer ara una llista de coses que podem fer, perquè no es tracta de fer coses. Es tracta que vulguem estimar-nos com a germans i aquesta estimació ens portarà a tenir aquells detalls de fraternitat propis dels que s'estimen.

Si realment ens estimem, si vivim una veritable fraternitat entre nosaltres, el nostre missatge tindrà credibilitat. Si no ens estiméssim faríem coses, segurament coses bones, però els faltaria l'autenticitat i l'ànima, i probablement quedarien com a coses bones però sense eficàcia. Ens hem d'estimar de veritat amb l'amor del Crist. Com a vostre pare i pastor, voldria posar-me al davant en aquesta nova embranzida que hem de donar a la nostra fraternitat sacerdotal. Ja sabeu que estic sempre a la vostra disposició.

A Maria, Mare dels sacerdots, Mare de l'Església, encomano la nostra fraternitat i tot el treball apostòlic per a una renovació esperançada de la nostra Església i del nostre món. Que així sigui.

Escrits setmanals “Als quatre vents”

653. PROPIETAT PRIVADA I BÉ COMÚ

2 d'abril de 2017

Una de les peces d'oratória política més famoses va ser el discurs inaugural de la presidència de John Kennedy el gener de 1961, al qual pertany aquesta frase: «Així doncs, compatriotes, pregunteu-vos, no què pot fer el vostre país per vosaltres; pregunteu-vos què podeu fer vosaltres pel vostre país.»

La doctrina social de l'Església aborda amb claredat la relació entre l'individu i la comunitat, entre la propietat privada i el bé comú. I avui, seguint els comentaris que estic fent sobre aquest cos doctrinal, vull aturar-me en això.

El bé comú és un deure de tots els membres de la societat i no s'ha de postergar als avantatges que cadascú pot obtenir per ell mateix. És competència de tots els particulars i també de l'Estat, ja que és la raó de ser de l'autoritat política.

Significa això que la propietat privada no és lícita? De cap manera. La propietat privada procedeix d'allò que un ha conquistat amb el seu treball legítim, és una ampliació de la llibertat personal i assegura a cadascú un espai de sobirania necessària per a l'autonomia personal i familiar. És a més un element essencial de la política econòmica, com ho ha demostrat la història, perquè respon a la psicologia humana mateixa.

Que l'Església sigui favorable a la propietat privada, no vol dir que la consideri un dret absolut. La tradició cristiana sempre ha considerat que el bé particular no pot desentendre's del bé comú; el contrari seria egoisme i falta de justícia social. Per aquest motiu anima a un just repartiment de la riquesa i denuncia la diferència escandalosa entre persones i societats.

Els béns de la creació són per a la humanitat sencera. Hi ha un deure de no tenir inoperants els béns posseïts. Els cristians no hem de tenir les coses pròpies com a exclusivament nostres. L'opció preferencial pels pobres, ben entesa, no és sinó l'aplicació de l'Evangeli a la conducta d'un seguidor de Jesucrist. Compartir és un verb que hem de practicar si volem ser deixebles d'aquell que ens va ensenyar que som germans.

654. EL SENYOR VE DAMUNT D'UN ASE

9 d'abril de 2017

La Passió de Nostre Senyor Jesucrist va ser objecte de l'atenció preferent dels evangelistes i, des de llavors, de tots els cristians. Ha estat motiu d'estudi d'historiadors i teòlegs, així com un tema d'inspiració d'artistes i escriptors.

Benet XVI, el Papa que va escriure una obra en tres toms sobre Jesucrist, en abordar el Diumenge de Rams es fixa en un detall: Jesús, quan es va acostar l'hora definitiva, va entrar a Jerusalem muntat en un ase, que a més era prestat. «No arriba en una sumptuosa carrossa reial, ni a cavall, com els grans del món, sinó en un ase que li van deixar.»

Només després de la seva mort i resurrecció els deixebles van comprendre que d'aquesta manera Jesús complia la profecia de Zacaries: «No tinguis por, ciutat de Sió, mira que ve el teu Rei muntat en un pollí de somera.»

El Papa observa que el text de Zacaries continua dient: «Ell destruirà els carros d'Efraïm i els cavalls de Jerusalem; trencarà l'arc de combat i proclamarà la pau a les nacions.»

La lliçó per a nosaltres és clara si ens fixem en la consideració que mereix habitualment un ase: un animal pacífic, de càrrega, no esvelt ni presumptuós. Moltes guerres

d'altres temps les van lliurar genets que s'enorgullien de les seves muntures. Però l'Evangeli ens diu que el Rei cavalca sobre un ase i que la pau sortirà victoriosa de les guerres.

Així hem de valorar l'actitud de ser sembradors de pau al món, que és la tasca de tot cristià: persones que no busquen el poder sinó el servei, que no presumeixen perquè la gent els miri, sinó que tenen posats els ulls a ajudar els altres sabent descobrir les seves necessitats.

Jesús ens va dir que qualsevol cosa que fem pels nostres germans ho fem a ell. Seguint amb el Diumenge de Rams podem fixar-nos ara en com va ser rebut en arribar a les portes de la Ciutat Santa: amb gran goig, amb palmes i branques d'olivera, fent catifes de carrer en manifestació d'homenatge.

¿Rebem amb alegria les persones que vénen a veure'ns o ho fem com si fos una obligació o una nosa? L'alegria cristiana no pot quedar-se en una alegria interior, que seria molt dubtosa sense manifestacions externes. Els altres són de la família, fills de Déu i per tant germans nostres. Heus aquí una reflexió que ens pot ajudar en la festivitat d'avui, pòrtic de la Setmana Santa.

655. LA GRAN FESTA CRISTIANA

16 d'abril de 2017

Avui és la gran festa cristiana de la Pasqua, en què celebrem la resurrecció de Jesucrist, per la qual ell, tres dies després de morir a la creu, va recobrar una vida real, en cos i ànima. La vida aniquilada torna a bategar, encara que, això sí, en una condició totalment nova i transformada.

El gran pensador Romano Guardini adverteix que al segle XX els nostres sentiments es rebel·len contra aquesta exigència de fe. La reacció més espontània és resistir contra aquesta veritat i preguntar-se si no serà una llegenda. No és una qüestió menor: la resurrecció és la base del cristianisme. Com dirà sant Pau: «Si Crist no ha ressuscitat la nostra fe seria vana.»

En què se sosté la nostra creença? En les paraules Jesucrist mateix, que va anunciar que patiria, seria condemnat a mort i ressuscitaria el tercer dia. Després hi ha el testimoni dels evangelistes, que es refereixen al sepulcre buit, a la versió oficial d'un rapte del cos de Jesús, i a les aparicions del ressuscitat.

L'Església primitiva no va tenir dubtes que era la mateixa persona, Jesús de Natzaret, que havia tornat a la vida com a primícia de la vida eterna en la qual creiem després de la nostra estada temporal en aquest món.

La Carta als Hebreus ens presenta Crist, summe i etern sacerdot, exaltat en la glòria del Pare després d'haver-se ofert a si mateix com a únic i perfecte sacrifici de la nova aliança, amb el qual es va dur a terme l'obra de la redempció. I sant Joan escriu: «En això

consisteix l'amor: no som nosaltres qui hem estimat Déu, sinó que ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria dels nostres pecats.»

Benet XVI, que tenia gran devoció a sant Agustí, va acudir a venerar les restes mortals del bisbe d'Hipona i en aquesta visita va confessar que la seva encíclica *Deus caritas* est devia molt al pensament augustinianà, que ens va ensenyar que Déu és amor. El Papa va manifestar: «Germans i germanes, la vostra pertinença a l'Església i el vostre apostolat han de brillar sempre per l'absència de qualsevol interès individual i per l'adhesió sense reserves a l'amor a Crist.»

Aquest amor, que es concreta en petits gestos quotidians, té la seva dimensió última en el sentit de la nostra vida, que no està cridada a desintegrar-se i desaparèixer definitivament, sinó a transformar-se en vida eterna. Aquest és el sentit de la Pasqua i la raó de l'alegria que ens ha portat Jesucrist.

656. FESTA DE LA MISERICÒRDIA

23 d'abril de 2017

El papa Francesc explica una anècdota dels seus anys com a sacerdot a Buenos Aires. Una vegada, quan era a punt de sortir de l'església, se li va acostar una dona gran per demanar-li que la confessés. Mentre es preparaven per a això, el Papa va fer broma amb ella, veient-la molt bona: «Anem, però no sé, no sé si Déu podrà perdonar-li els seus pecats», i ella va respondre: «Si Déu no perdonés els pecats, el món no existiria.» És una reflexió digna d'un veritable teòleg, va pensar el Cardenal.

El perdó dels pecats és una manifestació de la misericòrdia de Déu. Sant Joan Pau II va anunciar, durant la canonització de sor Faustina Kowalska: «A tot el món, el segon diumenge de Pasqua rebrà el nom de diumenge de la Divina Misericòrdia. És una invitació perenne per al món cristià a afrontar, amb confiança en la benevolència divina, les dificultats i les proves que esperen al gènere humà durant els propers anys.»

Avui celebrem aquesta festa tan entranyable que Déu mateix va voler que s'instituís en l'Església, d'acord amb les revelacions freqüents que va tenir la monja polonesa i que va deixar escrites en el seu Diari.

La devoció que sentia el papa Wojtyła per aquesta característica de l'amor diví cap a la humanitat el va portar a publicar l'encíclica *Dives in Misericordia*, i el Papa actual se'n va fer igualment ressò amb la butlla *Misericordiae vultus*, en què va declarar un any sant, un jubileu extraordinari, a cavall entre 2015 i 2016.

En ella recordava les famoses paraules de sant Joan XXIII a la inauguració del Concili Vaticà II: «En el nostre temps, l'esposa de Crist prefereix utilitzar la medicina de la misericòrdia i no empunyar les armes de la severitat.»

La temparació d'aplicar la justícia, sempre i només la justícia, no correspon a l'amor maternal que l'Església té per a tots els seus fills. Ha arribat el moment de posar en pràctica la bona notícia, l'alegria del perdó, i alhora que donem gràcies a Déu per la seva misericòrdia, practicar-la nosaltres amb els nostres germans. «Misericòrdia» —diu Francesc— «és la via que uneix Déu a l'home [...]. És la llei fonamental que habita en el cor de cada persona quan mira amb ulls sincers el germà que troba en el camí de la vida.»

En aquest temps d'alegria pasqual, la festa d'aquest diumenge és un llaç estret que ens uneix a Déu i al poïsmen en Jesucrist, que és el rostre de la misericòrdia del Pare.

657. EL MES MÉS BONIC

30 d'abril de 2017

En començar el mes de maig, el seu simple enunciat alegra els nostres cors. Cap altre mes està tan lligat a l'alegria de la vida en totes les seves manifestacions. Vull referir-me a tres d'elles.

La primera característica d'aquest mes, a l'hemisferi nord, és la culminació de la primavera, amb el seu esclat de flors de diferents colors. Els cereals van granant, els fruiters són pollinitzats, les vinyes veuen sorgir fulles i pàmpols, i tot ens recorda aquell evangeli que ens parla de les flors del camp i els ocells del cel.

És un toc d'atenció perquè no ens deixem arrossegar per les nostres inquietuds i preocupacions més enllà del que és raonable; perquè posem la nostra esperança en Déu i sapiguem apreciar el silenci i el descans. És un mes perquè, a més de consultar el mòbil, contemplem la bellesa de la creació, que se'ns ofereix en tot el seu esplendor.

Segona característica: maig, en la tradició cristiana, és el mes de Maria, i així ho experimentem des de la nostra edat escolar. Són moltes les tradicions que el fan marià, com les romeries. La paraula romeria ve de pelegrinar a Roma, i per extensió a tots els santuaris. Aquest any tindrem en el pensament especialment Fàtima, que rebrà la visita del papa Francesc en el centenari de la primera aparició de la Mare de Déu als tres pastorets.

La devoció a la Mare de Déu, les romeries, el rés del rosari, són costums populars que lluny de passar de moda convé estimular. Els últims Papes insisteixen en l'amor a la Mare de Déu, Mare de Misericòrdia, com una drecera que ens condueix al Senyor o ens torna a ell quan ens n'hem allunyat.

La tercera característica que em sembla convenient destacar és que durant el mes de maig s'acostumen a celebrar la majoria de les primeres comunions. Bé ho saben els pares de família i els rectors. Fer la primera comunió és rebre per primera vegada l'Eucaristia, entrar en la intimitat de Jesucrist.

Correspon als pares i catequistes preparar bé els nens per a aquest moment, perquè no es quedi tot en una festa social, regals i menjars. És important que sigui un punt de partença, no d'arribada, com sembla a vegades.

Maig serà el mes més bell de l'any si vivim intensament aquestes diverses facetes: l'amor a Déu, a la Verge i a la naturalesa que ens envolta.

Abril : Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Dissabte 1

- A Solsona, participa en l'XI Trobada de mestres i professors de religió de Catalunya.

Diumenge 2

- Al matí, a la Parròquia de la Transfiguració del Senyor de Vilanova de Prades, celebra la missa estacional amb motiu de la visita pastoral.
- A migdia, a la Parròquia de Sant Jaume Apòstol d'Ulldemolins, celebra la missa estacional de la visita pastoral.
- A la tarda, a l'Ajuntament de Tarragona, assisteix al Pregó de la Setmana Santa 2017, que enguany pronuncia la Dra. Sofia Mata de la Cruz, directora del Museu Diocesà de Tarragona.

Dimarts 4

- Rep la visita dels directius de Scholas Occurrentes, fundació canònica privada nascuda a l'Argentina per inspiració de l'aleshores arquebisbe de Buenos Aires, l'actual papa Francesc.

Dimecres 5

- És entrevistat a l'estudi de ràdio de l'emissora COPE Reus.

Dijous 6

- Visita la Comunitat del Cenacle de Mas d'en Lluc, a Cornudella de Montsant.

Divendres 7

- Al Col·legi La Salle de Tarragona, beneeix la imatge del Sant Crist de l'Oració a l'Hort, de la restauració d'aquest pas i del pas de les Set Paraules. A continuació presideix l'acte institucional de presentació dels Goigs del Sant Crist de les Set Paraules.
- Al vespre, a Reus, assisteix al Pregó de la Setmana Santa 2017 que organitza la Congregació de la Puríssima Sang d'aquella ciutat.

Dissabte 8

- Al matí, al Centre Tarraconense El Seminari, presideix la XXXIX Assemblea de Càritas Diocesana de Tarragona.

- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Fructuós de Tarragona, celebra l'eucaristia per als membres del Club Vaixell, els seus familiars i els voluntaris, en la commemoració del 50è aniversari de l'entitat.

Diumenge 9 (Rams)

- A la Catedral, presideix la benedicció, processó i eucaristia del Diumenge de Rams.
- A la tarda, presideix el Via crucis organitzat per la Reial i Venerable Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist de Tarragona per la Part Alta de la ciutat.

Dilluns 10 (Dilluns Sant)

- A la Catedral de Tarragona, presideix la missa crismal i renovació de les promeses sacerdotals dels preveres de l'arxidiòcesi.
- A continuació, dins els actes de la jornada presbiteral, a la capella del Santíssim de la Catedral, assisteix a la conferència pronunciada per Mn. Jaume Roig i Roig. A continuació el clergat i els seminaristes comparteixen el dinar de germanor al Seminari.
- Al vespre, presideix el Via crucis organitzat per l'Associació La Salle, la Confraria de Sant Magí i la Confraria del Descendiment pels carrers de la Part Alta de Tarragona.

Dimarts 11 (Dimarts Sant)

- Al matí visita el santuari de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc.
- A la tarda, presideix la processó de la Germandat de Jesús Natzarè de Tarragona.

Dimecres 12 (Dimecres Sant)

- Al matí, al palau arquebisbal de Barcelona, participa en una reunió amb altres bisbes de Catalunya.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Tarragona, presideix el rosari de dolor i la posterior processó del Dolor, organitzats per la Germandat de Nostre Pare Jesús de la Passió.
- Al vespre, organitzat per l'associació gitana, participa amb el Sr. Bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, en el Via crucis i la processó amb el Sant Crist per la Part Alta de la ciutat.

Dijous 13 (Dijous Sant)

- A la Catedral, celebra l'eucaristia de la Cena del Senyor.

Divendres 14 (Divendres Sant)

- A la Catedral, fa el sermó anomenat popularment de la Bufetada.
- A la Selva del Camp, amb motiu del IV centenari de la Congregació de la Puríssima Sang, presideix el Via crucis fins a l'ermita del Calvari i el retorn fins a l'església parroquial de Sant Andreu.

- A la Catedral, presideix l'acció litúrgica de la passió i mort del Senyor.
- A Reus, participa en la processó de tornada del Sant Crist de la Sang i en l'acte de les Tres Gràcies. Al vespre, presideix la processó del Sant Enterrament de Tarragona.

Dissabte 15 (Dissabte Sant)

- Al matí, a la Catedral, amb el Capítol, presideix el rís de l'ofici de tenebres.
- A la tarda, a la Catedral, amb el Capítol, presideix les vespres. A continuació, participa en el rís de la corona de dolors que organitza la Congregació de Senyores de la Mare de Déu de la Soledat, i posteriorment presideix la processó de retorn de la Mare de Déu a la seva església.
- A la Catedral, presideix la solemne vetlla pasqual.

Diumenge 16 (Diumenge de Pasqua)

- A la Catedral, presideix la missa pontifical de Pasqua.

Dimecres 19

- Rep la visita dels presidents de les fundacions Casa Sant Josep i Xarxa Santa Tecla per a la inauguració de la nova seu de la Casa Sant Josep.

Dijous 20

- A Rocallaura, visita les germanes de l'Associació Llum i Vida.

Divendres 21

- A la Parròquia de Sant Francesc d'Assís de Reus, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 22

- Al matí, a Palau, rep la visita d'un grup de joves de la catequesi parroquial del Vendrell acompanyats per Mn. Clemente Lucena.
- A la tarda, a la Parròquia de Sant Esteve de Vila-seca, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 23

- A la Catedral, celebra l'eucaristia conventual solemne en el segon diumenge de Pasqua, festa de la Divina Misericòrdia.
- A la tarda, presideix els actes programats per l'Apostolat de la Divina Misericòrdia: rís de la coroneta, predicació, consagració de l'arxidiòcesi a la Divina Misericòrdia i benedicció amb el Santíssim.

Dilluns 24

- Al Catllar, participa en l'acte institucional d'inauguració de la nova estació depuradora d'aigües residuals del municipi.

Dimarts 25

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 379 del Consell Episcopal.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dijous 27

- A la basílica del monestir de Santa Maria de Montserrat, presideix la missa conventual de la solemnitat. A continuació és entrevistat per Ràdio Estel i és convidat a dinar i a participar en la recreació amb la comunitat benedictina.

Divendres 28

- Al santuari de la Mare de Déu de Loreto de la Parròquia de Sant Cosme i Sant Damià de Tarragona, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 29

- A la Parròquia de Santa Maria de Sarral, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 30

- A la Parròquia de Sant Pere de Calafell, administra el sagrament de la confirmació.
- A la tarda, a Albinyana, presideix l'eucaristia dominical commemorativa dels 25 anys de la restauració i reposició de l'àngel del campanar de l'església parroquial.

Secretaria general i Cancelleria

DECRET

de 25 d'abril de 2017 sobre el canvi del cognom del titular de la Parròquia de Sant Bernat de Reus

Vista la petició presentada, amb data de 30 de març de 2017, per Mn. Ignasi Olivé Costas, rector de la Parròquia de Sant Bernat Calbó de Reus, en què exposa que en diferents ocasions ha rebut la petició de feligresos perquè el cognom del titular de la Parròquia s'escriu amb «v» en comptes de «b»,

Ateses la raons que addueix, conforme en tota la documentació de la Parròquia anterior a finals de setembre de 1980, el cognom estava escrit amb «v» i a partir d'aquell moment, sense que hi hagi cap document que en justifiqui el canvi, es va passar a escriure amb «b»,

Vista la resposta que va fer la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans en data de 31 de juliol de 1987 a l'Ajuntament de Vila-seca, que li havia adreçat la consulta sobre la grafia correcta d'aquest cognom, en la qual manifesta que

la forma Calvó és un derivat directe del llatí calvone, i que la forma Calbó adoptada modernament és una interpretació errònia que l'ha fet derivar del català calb,

Pel present DECRET, DETERMINO que a partir del moment de la signatura del present document el cognom del titular de la Parròquia de Sant Bernat de Reus s'escrigui amb «v» i conseqüentment la grafia correcta serà Parròquia de Sant Bernat Calvó.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,
Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

Francesc, Papa

MISSATGE

“Urbi et Orbi” del Diumenge de Pasqua, 16 d'abril de 2017

Benvolguts germans i germanes, bona Pasqua!

Avui, arreu del món, l'Església renova l'anunci ple de sorpresa dels primers deixebles: Jesús ha ressuscitat —Era veritat, ha ressuscitat el Senyor, com ho havia dit (cf. Lc 24,34; Mt 28,5-6).

L'antiga festa de Pasqua, memorial de l'alliberament de l'esclavatge del poble hebreu, aconseguix aquí el compliment: amb la resurrecció, Jesucrist ens ha alliberat de l'esclavatge del pecat i de la mort i ens ha obert el camí a la vida eterna.

Tots nosaltres, quan ens deixem dominar pel pecat, perdem el bon camí i anem errants com ovelles perdudes. Però Déu mateix, el nostre Pastor, ha vingut a cercar-nos, i per a salvar-nos s'ha abaixat fins a la humiliació de la creu. I avui podem proclamar: «Ha ressuscitat el Bon Pastor que va donar la vida per les seves ovelles i es va dignar morir pel seu ramat. Alleluia» (Missal Romà, IV Diumenge de Pasqua. Antífona de la Comunió).

En tota època de la història, el Pastor ressuscitat no es cansa de cercar-nos a nosaltres, els seus germans perduts en els deserts del món. I amb els signes de la Passió —les ferides del seu amor misericordiós— ens atrau cap al seu camí, el camí de la vida. També avui ell pren damunt les seves espatlles molts germans nostres oprimits per molts tipus de mal.

El Pastor ressuscitat va a cercar el qui està perdut en els laberints de la soledat i de la marginació; va al seu encontre mitjançant germans i germanes que saben acostar-se a aquestes persones amb respecte i tendresa i els fa sentir la seva veu, una veu que no s'oblida, que els convoca novament a l'amistat amb Déu.

Es fa càrrec de tots els qui són víctimes d'esclavituds antigues i noves: treballs inhumans, tràfics il·lícits, explotació i discriminació, greus dependències. Es fa càrrec dels infants i dels adolescents que són privats de la serenitat per a ser explotats, i de qui té el cor ferit per les violències que pateix dins els murs de casa seva.

El Pastor ressuscitat es fa company de camí dels qui es veuen obligats a deixar la seva terra per raó de conflictes armats, d'atacs terroristes, de mancances, de règims opressius. A aquests emigrants forçats, els ajuda a trobar arreu germans que comparteixin amb ells el pa i l'esperança en el camí comú.

Que en els moments més complexos i dramàtics dels pobles, el Senyor ressuscitat guii els passos de qui cerca la justícia i la pau, i doni als representants de les Nacions el valor d'evitar que es propaguin els conflictes i d'acabar amb el tràfic de les armes.

Que en aquests temps el Senyor sostingui de manera particular els esforços dels qui treballen activament per a portar alleujament i consol a la població civil de Síria, l'estimada i martiritzada Síria, víctima d'una guerra que no para de sembrar horror i mort. El vil atac d'ahir als pròfugs que fugien ha provocat nombrosos morts i ferits. Que concedeixi la pau a tot l'Orient Mitjà, especialment a Terra Santa, i també a l'Iraq i al Iemen.

Que els pobles del Sudan del Sud, de Somàlia i de la República Democràtica del Congo, que pateixen conflictes sense fi, agreujats per la terrible carestia que està castigant algunes regions d'Àfrica, sentin sempre la proximitat del Bon Pastor.

Que Jesús ressuscitat sostingui els esforços dels qui, especialment a Amèrica Llatina, es comprometen en favor del bé comú de les societats, tantes vegades marcades per tensions polítiques i socials, que en alguns casos són sufocats amb la violència. Que es construeixin ponts de diàleg, perseverant en la lluita contra la plaga de la corrupció i en la recerca de solucions pacífiques vàlides davant les controvèrsies, per al progrés i la consolidació de les institucions democràtiques, en el respecte ple de l'estat de dret.

Que el Bon Pastor ajudi Ucraïna, encara afligida per un conflicte sagnant, per tal que torni a trobar la concòrdia i acompanyi les iniciatives promogudes per alleujar els drames dels qui en sofreixen les conseqüències.

Que el Senyor ressuscitat, que no deixa de beneir el continent europeu, doni esperança als qui travessen moments de dificultat, especialment a causa de la gran falta de treball sobretot per als joves. Benvolguts germans i germanes, aquest any els cristians de totes les confessions celebrem junts la Pasqua. Ressona així a una sol veu per tota la terra l'anunci més bonic: «Certament el Senyor ha ressuscitat.» Que ell, que ha vençut les tenebres del pecat i de la mort, doni pau als nostres dies. Bona Pasqua.

MISSATGE

de 24 de gener 2017 per a la 51a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials en la solemnitat de l'Ascensió del Senyor

Gràcies al desenvolupament tecnològic, l'accés als mitjans de comunicació és tan a l'abast que hi ha moltíssims individus que tenen la possibilitat de compartir i difondre immediatament notícies. Aquestes notícies poden ser boniques o lletges, certes o falses. Els nostres pares en la fe ja parlaven de la ment humana com d'una pedra de molí que, moguda per l'aigua, no es pot aturar. Això no obstant, qui s'encarrega del molí pot decidir si moldre blat o jull. La ment de l'home està sempre en acció i no pot deixar de «moldre» el que rep, però som nosaltres els qui hem de decidir quin material li oferim (cf. Cassià el Romà).

Amb aquest missatge m'agradaria arribar i animar a tots els qui, tant en l'àmbit professional com en el de les relacions personals, «passen pel molí» cada dia molta informació per oferir un pa tendre i bo a tots els qui s'alimenten dels fruits de la seva comunicació. Voldria exhortar a tots a una comunicació constructiva que, rebutjant els prejudicis contra els altres, fomenti una cultura de l'encontre que ajudi a mirar la realitat amb confiança autèntica.

Penso que és necessari trencar el cercle viciós de l'angoixa i frenar l'espiral de la por, fruit d'aquest costum de centrar-se en les «males notícies» (guerres, terrorisme, escàndols i qualsevol tipus de frustració en el futur de la humanitat). Certament, no es tracta d'afavorir una desinformació en què s'ignori el drama del sofriment, ni de caure en un optimisme ingenu que no es deixa afectar per l'escàndol del mal. Voldria, en canvi, que tots intentem superar aquest sentiment de disgust i de resignació que sovint s'apodera de nosaltres, que ens llança a l'apatia, genera pors i ens fa creure que el mal no es pot frenar. A més, en un sistema comunicatiu on regna la lògica segons la qual perquè una notícia sigui bona ha de causar un impacte, i on fàcilment es fa espectacle del drama del dolor i del misteri del mal, es pot caure en la temptació d'adormir la consciència pròpia o de caure en la desesperació.

Per tant, voldria contribuir a la recerca d'un estil comunicatiu obert i creatiu, que no doni tot el protagonisme al mal, sinó que intenti mostrar les possibles solucions, afavorint una actitud activa i responsable en les persones a les quals va dirigida la notícia. Convido a tots a oferir als homes i les dones del nostre temps narracions marcades per la lògica de la «bona notícia».

La bona notícia

La vida de l'home no és sols una crònica asèptica d'esdeveniments, sinó que és història, una història que espera ser narrada amb l'elecció d'una clau interpretativa que sàpiga seleccionar i recollir les dades més importants. La realitat, en ella mateixa, no té un significat unívoc. Tot depèn de la mirada amb què es percep, del «vidre» amb què hem decidit mirar-la: canviant les lents, també la realitat se'ns presenta diferent. Llavors, què hem de fer per llegir la realitat amb «les lents» adequades?

Per als cristians, les lents que ens permeten desxifrar la realitat no poden ser altres que les de la bona notícia, partint de la «bona nova» per excel·lència: l'«Evangeli de Jesucrist, Fill de Déu» (Mc 1,1). Amb aquestes paraules comença l'evangelista Marc la seva narració, anunciant la «bona notícia» que es refereix a Jesús, però més que una informació sobre Jesús, es tracta de la bona notícia que és Jesús mateix. En efecte, llegint les pàgines de l'Evangeli es descobreix que el títol de l'obra correspon al contingut i, sobretot, que aquest contingut és la persona mateixa de Jesús.

Aquesta bona notícia, que és Jesús mateix, no és bona perquè estigui exempta de sofriment, sinó perquè contempla el sofriment des d'una perspectiva més àmplia, com a part integrant del seu amor pel Pare i per la humanitat. En Crist, Déu s'ha fet solidari amb qualsevol situació humana, revelant-nos que no estem sols, perquè tenim un Pare que mai no oblidarà els seus fills. «No tinguis por, que jo sóc amb tu» (Is 43,5): és la paraula consoladora d'un Déu que s'implica des de sempre en la història del seu poble. Amb aquesta promesa —«Sóc amb tu»— Déu assumeix, en el seu Fill estimat, tota la nostra debilitat fins morir com nosaltres. En ell també les tenebres i la mort es fan lloc

de comunió amb la Llum i la Vida. Precisament aquí, al lloc on la vida experimenta l'amargor del fracàs, neix una esperança a l'abast de tots. Es tracta d'una esperança que no defrauda —perquè l'amor de Déu ha estat vessat en els nostres cors (cf. Rm 5,5)— i que fa que la vida nova broti com la planta que creix de la llavor enterrada. Sota aquesta llum, cada nou drama que succeeix en la història del món es converteix també en l'escenari per a una possible bona notícia, des del moment en què l'amor aconseguix trobar sempre el camí de la proximitat i suscita cors capaços de commoure, rostres capaços de no enfonsar-se, mans a punt per a construir.

La confiança en la llavor del Regne

Per iniciar els seus deixebles i la multitud en aquesta mentalitat evangèlica, i donar-los «les ulleres» adequades amb les quals acostar-se a la lògica de l'amor que mor i ressuscita, Jesús recoria a les paràboles, en què el Regne de Déu es compara, sovint, amb la llavor que desencadena la seva força vital just quan mor a terra (cf. Mc 4,1-34). Recórrer a imatges i metàfores per comunicar la potència humil del Regne, no és una manera de restar-li importància i urgència, sinó una forma misericordiosa per a l'«espai» de llibertat per a qui l'escolta per acollir-la i referir-la fins i tot a si mateix. A més, és el camí privilegiat per expressar la dignitat immensa del misteri pasqual, deixant que siguin les imatges —més que els conceptes— les que comuniquin la bellesa paradoxal de la vida nova en Crist, on les hostilitats i la creu no impedeixen, sinó que compleixen la salvació de Déu, on la debilitat és més forta que qualsevol potència humana, on el fracàs pot ser el preludi del compliment més gran de totes les coses en l'amor. En efecte, així és com madura i s'aprofundeix l'esperança del Regne de Déu: «Com un home sembla la llavor a la terra: tant si dorm com si està despert, de nit i de dia, la llavor germina i creix» (Mc 4,26-27).

El Regne de Déu ja és entre nosaltres, com una llavor oculta a una mirada superficial el creixement de la qual té lloc en el silenci. Qui té els ulls nets per la gràcia de l'Esperit Sant el veu brollar i no deixa que el jull, que sempre està present, li robi l'alegria del Regne.

Els horitzons de l'Esperit

L'esperança fonamentada sobre la bona notícia que és Jesús ens fa elevar la mirada i ens impulsa a contemplar-lo en el marc litúrgic de la festa de l'Ascensió. Encara que sembla que el Senyor s'allunya de nosaltres, en realitat, s'eixamplen els horitzons de l'esperança. En efecte, en Crist, que eleva la nostra humanitat fins al Cel, cada home i cada dona pot tenir la plena llibertat d'«entrar al santuari gràcies a la sang de Jesús; ell ha inaugurat per a nosaltres un camí nou i viu, que passa a través de la cortina del lloc santíssim, és a dir, a través de la seva humanitat» (He 10,19-20). Per mitjà de «la força de l'Esperit Sant» podem ser «testimonis» i comunicadors d'una humanitat nova, redimida, «pels segles dels segles» (cf. He 1,7-8).

La confiança en la implantació del Regne de Déu i en la lògica de la Pasqua configura també la nostra manera de comunicar. Aquesta confiança ens fa capaços de treballar —en les múltiples formes en què es du a terme avui la comunicació— amb la convicció que és possible descobrir i il·luminar la bona notícia present en la realitat de cada història i en el rostre de cada persona.

Qui es deixa guiar amb fe per l'Esperit Sant és capaç de discernir en cada esdeveniment el que passa entre Déu i la humanitat, reconeixent com ell mateix, en l'escenari dramàtic d'aquest món, està teixint la trama d'una història de salvació. El fil amb què es teixeix aquesta història sagrada és l'esperança, i el seu teixidor no és altre que l'Esperit consolador. L'esperança és la més humil de les virtuts, perquè roman amagada en els plecs de la vida, però és similar al llevat que fa fermentar tota la massa. Nosaltres l'alimentem tornant a llegir la Bona Nova, aquest Evangeli que ha estat moltes vegades «reeditat» en les vides dels sants, homes i dones convertits en icones de l'amor de Déu. També avui l'Esperit sembla en nosaltres el desig del Regne, a través de molts «canals» vivents, a través de les persones que es deixen conduir per la Bona Nova enmig del drama de la història, i són com fars en la foscor d'aquest món, que il·luminen el camí i obren nous camins de confiança i esperança.

DISCURS I DECLARACIÓ FINAL

de 28 d'abril 2017, del Papa Francesc en el viatge de 28-29 d'abril, a Egipte durant la visita a S. S. el Papa Tawadros II, Patriarca Copte-Ortodox d'Alexandria, a la seu del Patriarcat, a El Caire

Discurs del Sant Pare

El Senyor ha ressuscitat, veritablement ha ressuscitat!

[*Al Massih kam, bihakika kam!*]

Santedat, Germà estimat : Fa poc que ha conclouïa la gran solemnitat de la Pasqua, centre de la vida cristiana, que enguany hem tingut la gràcia de celebrar el mateix dia. Així hem proclamat a l'uníson l'anunci de la Resurrecció, vivint novament, en un cert sentit, l'experiència dels primers deixebles, que en aquest dia « s'alegraren de veure el >Senyor > » (Jn 20,20). Aquesta alegria pasqual s'ha incrementat avui pel do que se'ns ha concedit d'adorar junts al Ressuscitat en la pregària i de donar-nos novament, en el seu nom, la besada santa i l'abraçada de pau. Això m'omple d'alegria : arribat aquí com a pelegrí, estava segur de rebre la benedicció d'un Germà que m'esperava. Era gran el desig de retrobar-nos altra vegada : mantinc molt viu el record de la visita que Vostra Santedat realitzà a Roma, just després de la meua elecció, el 10 de maig de 2013, una data que s'ha convertit feliçment en l'oportunitat per a celebrar cada any la Jornada d'Amistat copto-catòlica.

Amb l'alegria de continuar fraternalment el nostre camí ecumènic, desitjo recordar ans que tot aquell moment crucial que suposà en les relacions entre la seu de Pere i la de Marc la Declaració Comuna, firmada pels nostres Predecessors fa més de quaranta anys, el 10 de maig de 1973. En aquell dia, després de « segles d'una història complicada », en els que « s'han manifestat diferències teològiques, fomentades i accentuades per factors de caràcter no teològic » i per una creixent desconfiança en les relacions, amb l'ajuda de Déu hem arribat a reconèixer junts que Crist és « Déu perfecte en la seva divinitat i

home perfecte en la seva humanitat » (Declaració Comuna firmada pel Sant Pare Pau VI i per Sa Santedat Amba Shenouda III, 10 maig 1973). Però no menys importants i actuals són les paraules que la precedien immediatament, amb les que hem reconegut a « Nostre Senyor i Déu i Salvador i rei de tots nosaltres, Jesucrist ». Amb aquestes expressions la seu de Marc i las de Pere han proclamat la senyoria de Jesús : junts hem confessat que pertanyem a Jesús i que ell és el nostre tot.

Encara més, hem comprès que, essent seus, no podem seguir pensant en d'anar endavant cadascú pel seu camí, ja que traïrem la seva voluntat : que els seus siguin « tots [...] u [...] perquè el món cregui » (Jn 17,21). Davant del Senyor, que vol que siguem « plenament u » (v. 23) no és possible amagar-nos darrere els pretextos de divergències interpretatives ni tampoc darrere de segle d'història i de tradicions que ens han convertit en estranys. Com digué aquí Sa Santedat Joan Pau II : « Pel que fa al cas no podem perdre el temps. La nostra comunió en l'únic Senyor Jesucrist, en l'únic Esperit Sant i en l'únic baptisme, ja representa una realitat profunda i fonamental » (Discurs durant l'encontre ecumènic, 20 de febrer 2000). En aquest sentit, no només existeix un ecumenisme realitzat amb gestos, paraules i esforç, sinó també una comunió ja efectiva, que cada dia creix en la viva relació amb el Senyor Jesús, es fonamenta en la fe professada i es basa realment en el nostre Baptisme, en el « ser una creació nova » en ell (cf. 2Co 5,17) : en definitiva, « un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme (Ef 4,5). Des d'aquí hem de partir sempre, per apressar el dia tant esperat en el que estarem en comunió plena i visible vora l'altar del Senyor.

En aquest camí apassionant, que —com la vida— no sempre és fàcil i lineal, però que el Senyor ens exhorta a seguir recurrent, no estem sols. Ens acompanya una multitud de Sants i Màrtirs que, ja plenament units, ens animen perquè siguem aquí a la terra una imatge vivent de la « Jerusalem celestial » (Ga 4,26). Entre ells, segur que els qui avui s'alegren de manera especial de la nostra trobada són els sants Pere i Marc. És gran el vincle que els uneix. N'hi ha prou amb pensar en el fet de que sant Marc posà al centre del seu Evangeli la professió de fe de Pere : « Tu ets el Crist ». Fou la resposta a la pregunta, sempre actual, de Jesús : « I vosaltres, qui dieu que sóc jo? (Mc 8,29). També avui hi ha molta gent que no sap donar una resposta a aquesta pregunta; fins i tot faltes persones que la proposin i sobretot qui doni com a resposta l'alegria de conèixer Jesús, la mateixa alegria amb la que tenim la gràcia de confessar-lo junts.

Estem cridats a testimoniar-lo junts, a dur al món la nostra fe, sobre tot, com és propi de la fe : vivint-la, perquè la presència de Jesús es transmet amb la vida i parla el llenguatge de l'amor gratuït i concret. Coptes ortodoxos i Catòlics podem parlar cada vegada més aquesta llengua comú de la caritat : abans de començar un projecte per a fer el bé, seria bonic preguntar-nos si podem fer-lo amb els nostres germans i germanes que comparteixen la fe en Jesús. Així, edificant la comunió amb el testimoni viscut en el concret de la vida quotidiana, l'Esperit no deixarà d'obrir camins providencials e inimaginables d'unitat.

Amb aquest esperit apostòlic constructiu, Sa Santedat segueix brindant una atenció genuïna i fraterna a l'Església copta catòlica : una proximitat que agraeixo tant i que s'ha concretat en la creació del Consell Nacional de les Esglésies Cristianes, per a que els creients en Jesús puguin actuar sempre units, en benefici de tota la societat egípcia. Endemés, he apreciat molt la generosa hospitalitat amb la que acollí el XIII Encontre de la Comissió mixta internacional per al diàleg teològic entre l'Església Catòlica i les Esglésies Ortodoxes Orientals, que tingué lloc aquí, l'any passat, seguint la vostra invitació. És un bell signe que el següent encontre s'hagi celebrat a Roma, com volent senyalar una continuïtat particular entre la seu de Marc i la de Pere.

En la Sagrada Escripura, Pere, en certa manera, correspon a l'afecte de Marc anomenant-lo « el meu fill » (1Pe 5,13). Però els vincles fraterns de l'Evangelista i la seva activitat apostòlica s'estenen també a sant Pau el qual, abans de morir màrtir a Roma, parla de l'útil per al ministeri que li és Marc (cf. 2Tm 4,11) i el menciona varies vegades (cf. Flm 24; Col 4,10). Caritat fraterna i comunió de missió : aquests són els missatges que la Paraula divina i els nostres orígens ens transmeten. Són les llavors evangèliques que amb alegria seguim cultivant i junts, amb l'ajuda de Déu, procurem que creixin (cf. 1Co 3,6-7).

El nostre camí ecumènic creix de manera misteriosa i sens dubte actual, gràcies a un veritable i propi ecumenisme de la sang. Sant Joan escriu que Jesús vingué « valent-se de l'aigua i de la sang » (1Jn 5,6); qui creu en ell, « venç el món » (1Jn 5,5). Amb aigua i sang : vivint una vida nova en un mateix Baptisme, una vida d'amor, sempre i per tots, també a costa de vessar la sang. Quants màrtirs en aquesta terra, des dels primers segles del Cristianisme, han viscut la fe de manera heroica i fins al final, preferint vessar la seva sang abans que renegar del Senyor i cedir a les llagoteries del mal o a la temptació de tornar mal per mal. Així ho testimonia el venerable Martirologi de l'Església Copta. Fins i tot recentment, per desgràcia, la sang innocent de fidels indefensos ha estat vessada cruelment : la seva sang innocent ens uneix. Estimat Germà, igual que la Jerusalem celestial és una, així també el nostre martirologi és únic, i els vostres sofriments són també els nostres sofriments. Enfortits pel vostre testimoni, esforcem-nos a oposar-nos a la violència predicant i semblant el bé, fent créixer la concòrdia i mantenint la unitat, pregant per tal que els molts sacrificis obrin el camí a un futur de comunió plena entre nosaltres i de pau per a tothom.

La meravellosa història de santedat d'aquesta terra no és deguda només al sacrifici dels màrtirs. Tot just acabades les antigues persecucions, sorgí una nova forma de vida que, ofrenada al senyor, no retenia res per a si mateix : en el desert s'inicià el monaquisme. D'aquesta manera, als grans signes que el Senyor obrà en el passat a Egipte i al Mar Roig (cf. Sl 106,21-22), seguí el prodigi d'una vida nova que feu florir la santedat en el desert. Amb veneració per aquest patrimoni comú, he vingut com a pelegrí en aquesta terra, on el mateix Senyor estima venir : aquí, gloriós, baixà al mont Sinaí (cf. Ex 24,16); aquí, humil, trobà refugi quan era un nen (Mt 2,14).

Santedat, Germà estimat : que el mateix Senyor ens concedeixi avui seguir caminant junts, com a pelegrins de comunió i anunciadors de pau. Que en aquest camí ens doni la mà Aquella que, aquí, acompanyà Jesús i que la gran tradició teològica egípcia ha aclamat des de l'antiguitat com a Theotokos, Mare de Déu. En aquest títol s'uneixen admirablement la humanitat i la divinitat, perquè, en la Mare, Déu es feu home per sempre. Que la Verge Santa, que sempre ens condueix cap a Jesús, simfonia perfecta del diví amb l'humà, continuï portant una mica de Cel a la nostra terra.

Declaració final

de Sa Santedat Francesc i de Sa Santedat Tawadros II

1. Nosaltres, Francesc, Bisbe de Roma i Papa de l'Església Catòlica, i Tawadros II, Papa d'Alexandria i Patriarca de la Seu de Sant Marc, donem gràcies a Déu en l'Esperit Sant perquè ens ha concedit la joiosa oportunitat de trobar-nos una vegada més per intercanviar la nostra abraçada fraternal i unir-nos novament en una mateixa oració. Donem glòria al Totpoderós pels vincles de fraternitat i amiat que uneixen la Seu de Sant Pere i la Seu de Sant Marc. El privilegi d'estar plegats aquí a Egipte és un senyal de que la nostra relació cada any és més sòlida, i de que seguim creixent en proximitat, fa i amor en Crist nostre Senyor. Donem gràcies a Déu per aquest estimat Egipte, « pàtria que viu dintre de nosaltres », com solia dir Sa Santedat el Papa Shenouda III, « el poble beneït per Déu » (cf. Is 19,25), amb la seva antiga civilització faraònica, la seva herència grega i romana, la seva tradició copta i la seva presència islàmica. Egipte és el lloc on la Sagrada Família trobà refugi, terra de màrtirs i de sants.

2. El nostre profund vincle d'amiat i de fraternitat té el seu origen en la plena comunió que hi ha entre les nostres Esglésies en els primers segles continuà expressant-se de moltes maneres a través dels primers Concilis Ecumènics, remuntant al Concili de Nicea de l'any 325 i a la contribució del valerós Pare de l'Església sant Atanasi, que es guanyà el títol de « Defensor de la Fe ». La nostra comunió es manifestava a través de l'oració i de pràctiques litúrgiques similars, de la veneració dels mateixos màrtirs i sants, i a través del creixement i difusió del monaquisme, seguint l'exemple del gran sant Antoni, conegut com el Pare de tots els monjos.

Aquesta experiència comú de comunió abans de la separació revesteix un significat especial per als nostres actuals esforços, encaminats a restaurar la plena comunió. La major part de les relacions que existiren en els primers segles entre l'Església Catòlica i l'Església Copta Ortodoxa han continuat fins als nostres dies, malgrat les divisions, i recentment, ha estat revitalitzades. Suposen un desafiament per tal que intensifiquem els nostres comuns esforços i perseverem en la recerca de la unitat visible en la diversitat, sota el guiatge de l'Esperit Sant.

3. Recordem amb agraïment l'històrica trobada que tingué lloc fa quaranta-quatre anys entre els nostres predecessors, el Papa Pau VI i el Papa Shenouda III, en un òscul de pau i fraternitat, després de molts segles, quan els nostres vincles mutus d'amor no foren capaços d'expressar-se a causa de la distància que havia sorgit entre nosaltres. La

Declaració Comuna que firmaren el mes de maig de 1973 representà una fita en el camí de l'ecumenisme i serví de punt de partida per a la Comissió de Diàleg Teològic entre les nostres Esglésies, que ha donat molts fruits i ha obert el camí per a un diàleg més ampli entre l'Església Catòlica i la sencera família de les Esglésies Ortodoxes Orientals. En aquesta Declaració, les nostres Esglésies reconegueren que, d'acord amb la tradició apostòlica, professen « una mateixa fe en un sol Deu U i Tri » i « la divinitat de l'Unigènit Fill Encarnat de Déu... Déu perfecte respecte a la seva divinitat, i home perfecte respecte a la seva humanitat ». També es reconegué que « la vida divina ens és donada i alimentada a través dels set sagraments » i que « venerem a la Verge Maria, Mare de la Llum veritable », la « Theotokos ».

4. Amb profunda gratitud recordem el nostreencontre fratern a Roma, el 10 de maig de 2013, i l'establiment del 10 de maig com el dia en el que cada any aprofundim l'amistat i la fraternitat entre les nostres Esglésies. Aquest renovat esperit de proximitat ens ha permès discernir novament que el vincle que ens manté units el rebem del nostre únic Senyor el dia del nostre Baptisme. Perquè és a través del Baptisme que ens convertim en membres de l'únic Cos de Crist que és l'Església (cf. 1Co 12,13). Aquesta herència comú és la base de la nostra peregrinació cap a la plena comunió, a mida que creixem en l'amor i la reconciliació.

5. Som conscients de que en aquest pelegrinatge ens queda, encara, molt de camí per recórrer, i tot i això, no podem ignorar el molt que hem avançat. Recordem, en particular, l'encontre entre el Papa Shenouda III i sant Joan Pau II que, durant el Gran Jubileu de l'any 2000, vingué a Egipte com a pelegrí. Estem decidits a seguir els seus passos, moguts per l'amor a Crist, Bon Pastor, amb la profunda convicció de que caminant plegats creixem en la unitat. Que sapiguem trobar la nostra força en Déu, font perfecta de comunió i d'amor.

6. Aquest amor troba la seva expressió més profunda en l'oració en comú. Quan els cristians preguen junts, s'adonen que els que els uneix és molt més del que els divideix. El nostre anhel d'unitat s'inspira en la pregària de Crist « Que tots siguin u » (Jn 17,21). Aprofundim les nostres arrels comunes en l'única fe apostòlica, pregant junts i cercant traduccions comunes de l'Oració del Senyor i també una data comuna per a la celebració de la Pasqua.

7. Mentre caminem cap al dia beneït en que, finalment, puguem reunir-nos entorn de la mateixa taula Eucarística, podem cooperar en moltes àrees i demostrar de manera tangible el molt que ens uneix. Junts podem donar testimoni dels valors fonamentals com la santedat, i la dignitat de la vida humana, la santedat del matrimoni i de la família i el respecte per tota la creació que Déu ens ha confiat. Enfront dels molts desafiaments actuals com la secularització i la globalització de la indiferència, estem cridats a oferir una resposta comuna cimentada en els valors de l'Evangeli i en els tresors de les nostres respectives tradicions. Respecte a això, ens sentim animats a aprofundir en l'estudi dels Pares Orientals i Llatins, i a promoure un intercanvi fecund en la vida pastoral,

principalment en la catequesi i en el mutu enriquiment espiritual entre les comunitats monàstiques i religioses.

8. El nostre testimoni cristià compartit és una senyal, plena de gràcia, de reconciliació i esperança per a la societat egípcia i les seves institucions, una llavor plantada per tal que produïxi fruits de justícia i de pau. Donat que creiem que tots els éssers humans són creats a imatge de Déu, ens afanyem per tal que la tranquil·litat i la concòrdia siguin una realitat de la coexistència pacífica entre cristians i musulmans, donant així testimoni del molt que Déu desitja la unitat i l'harmonia de tota la família humana i la igual dignitat de tot ésser humà. Compartim també la mateixa preocupació pel benestar i el futur d'Egipte. Tots els membres de la societat tenen el dret i el deure de participar plenament en la vida de la nació, podent gaudir d'una ciutadania plena i equitativa, i col·laborar en la construcció del seu país. La llibertat religiosa, inclosa en la llibertat de consciència, arrelada en la dignitat de la persona, és la pedra angular de totes les altres llibertats. És un dret sagrat i inalienable.

9. Intensifiquem la nostra incessant oració per tots els cristians d'Egipte i de tot el món i, especialment, pels de l'Orient Mitjà. Les tràgiques experiències i la sang vessada pels nostres fidels, que han estat perseguits i assassinats per l'única raó de ser cristians, ens recorden encara més que l'ecumenisme del martiri és el que ens uneix i ens anima en el camí cap a la pau i la reconciliació. Perquè com escriu sant Pau « Quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell » (1Co 12,26).

10. El misteri de Jesús, que morí i ressuscità per amor, és al cor del nostre camí cap a la plena unitat. Una vegada més, els màrtirs són els qui ens guien. En l'Església primitiva, la sang dels màrtirs fou semença de nous cristians. Així, també en els nostres dies, la sang de tants màrtirs serrà semença d'unitat entre tots els deixebles de Crist, signe i instrument de comunió i pau per al món.

11. En obediència a l'acció de l'Esperit Sant que santifica a l'Església, la protegeix al llarg de tots els segles i la condueix cap a la plena unitat, aquella unitat per la qual Jesucrist pregà :

Avui, nosaltres, Papa Francesc i Papa Tawadros II, per a complaure el cor del Senyor Jesús, així com també al dels nostres fills i filles en la fe, decalarem mútuament que, amb una mateix pensament i un mateix cor, procurarem sincerament no repetir el baptisme a cap persona que hagi estat batejada en alguna de les nostres Esglésies i vulgui unir-se a l'altra. Això ho confessem en obediència a les Sagrades Escripures i a la fe dels tres Concilis Ecumènics reunits a Nicea, Constantinoble i Efes.

Demanam a Déu, el nostre Pare, que ens guiï, amb els temps i mitjans que l'Esperit Sant elegeixi, cap a la plena unitat en el Cos místic de Crist.

12. Seguim, doncs, els ensenyaments i l'exemple de l'apòstol sant Pau, que escriu : « [Procureu] conservar la unitat de l'Esperit amb el lligam de la pau. Un sol cos i un sol Esperit, com és també una de sola l'esperança que us dóna la vocació que heu rebut. Un

sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tots, actua en tots i és present en tots » (Ef 4,3-6).

Audiències generals del dimecres **“L’Esperança cristiana”**

17. DONAR RAÓ DE LA NOSTRA ESPERANÇA (CF. 1PE 3,8-17)

5 d’abril de 2017

La Primera carta de l’apòstol Pere porta damunt seu una càrrega extraordinària! Cal llegir-la una, dues, tres vegades per a comprendre aquesta càrrega extraordinària: aconseguir infondre gran consol i pau, fent percebre de quina manera el Senyor és sempre a prop nostre i no ens abandona mai, sobretot en les fases més delicades i difícils de la nostra vida. Però, quin és el secret d’aquesta Carta, i de manera particular el passatge que acabem d’escoltar (cf. 1Pe 3,8-17)? Aquesta és una pregunta. Sé que vosaltres avui agafareu el Nou Testament, buscareu la Primera carta de Pere i la llegireu a poc a poc, ben a poc a poc, per a entendre el secret i la força d’aquesta Carta. Quin és aquest secret?

El secret es troba en el fet que aquest escrit té les seves arrels directament en la Pasqua, en el cor del misteri que estem a punt de celebrar, fent-nos així percebre tota la llum i l’alegria que es desprèn de la mort i resurrecció de Crist. Crist veritablement ha ressuscitat, i aquesta és una bonica salutació per a donar-nos el dia de Pasqua: «Crist ha ressuscitat! Crist ha ressuscitat!», com ho fan molts pobles. Recordar-nos que Crist ha ressuscitat, que està viu entre nosaltres, que està viu i habita en cada un de nosaltres. És per això que sant Pere ens convida amb força a adorar-lo en els nostres cors (cf. v. 15). Allí el Senyor ha establert la seva residència en el moment del nostre baptisme, des d’allí continua renovant-nos a nosaltres i a la nostra vida, omplint-nos del seu amor i de la plenitud de l’Esperit. Heus aquí, doncs, per què l’Apòstol ens aconsella donar raó de l’esperança que hi ha en nosaltres (cf. v. 15): la nostra esperança no és un concepte, no és un sentiment, no és un mòbil, una muntanya de riqueses! La nostra esperança és una Persona, és el Senyor Jesús que reconeixem viu i present en nosaltres i en els nostres germans, perquè Crist ha ressuscitat. Els pobles eslaus quan se saluden, en comptes de dir «bon dia», «bona tarda», els dies de Pasqua se saluden amb aquest «Crist ha ressuscitat!», «Christos voskrese!» diuen entre ells, i estan feliços de dir-ho! I aquest és el «bon dia» i el «bona tarda» que es donen: «Crist ha ressuscitat!»

Hem de comprendre, doncs, que d’aquesta esperança no s’ha de donar tant raó a nivell teòric, de paraula, sinó sobretot amb el testimoniatge de vida, i que això sigui tant dins la comunitat cristiana com a fora. Si Crist està viu i viu en nosaltres, en el nostre cor, llavors hem de deixar també que es faci visible, no l’hem d’amagar, i deixar que actuï en nosaltres. Això significa que el Senyor Jesús ha de convertir-se sempre cada vegada més en el nostre model : model de vida, i que nosaltres hem d’aprendre a comportar-nos

com ell ho ha fet. Fer el que feia Jesús. L'esperança que habita en nosaltres, doncs, no pot restar amagada dins nostre, en el nostre cor: seria una esperança dèbil, que no té el valor de sortir a fora i fer-se veure; sinó que la nostra esperança, com s'observa en el Salm 33 citat per Pere, ha de sortir necessàriament a fora, prenent la forma exquisida i inconfusible de la dolçor, del respecte, de la benvolença envers el proïsme, arribant fins i tot a perdonar qui ens fa mal. Una persona que no té esperança no aconsegueix perdonar, no aconsegueix donar el consol del perdó i tenir el consol de perdonar. Sí, perquè així ho ha fet Jesús, i així ho continua fent a través dels qui li deixen espai dins el seu cor i a la seva vida, amb la consciència que el mal no es venç amb el mal, sinó amb la humilitat, la misericòrdia i la docilitat. Els mafiosos pensen que el mal es pot vèncer amb el mal, i així desencadenen la venjança i fan moltes coses que tots nosaltres sabem. Però no coneixen què és la humilitat, la misericòrdia i la docilitat. I per què? Perquè els mafiosos no tenen esperança. Penseu-hi.

Heus aquí el motiu pel qual sant Pere afirma que «val més sofrir [...] per haver fet el bé que no pas per haver fet el mal» (v. 17): això no vol dir que estigui bé sofrir, sinó que, quan sofrim pel bé, estem en comunió amb el Senyor, el qual ha acceptat patir i ser clavat a la creu per la nostra salvació. Quan, doncs, també nosaltres, en les situacions més petites o més grans de la nostra vida, acceptem sofrir pel bé, és com si escampéssim entorn nostre llavors de resurrecció, llavors de vida, i féssim resplendir en la foscor la llum de la Pasqua. És per això que l'Apòstol ens exhorta a respondre «beneint» (cf. v. 9): la benedicció no és una formalitat, no és sols un signe de cortesia, sinó un do gran que nosaltres en primer lloc hem rebut i que tenim la possibilitat de compartir amb els germans. És l'anunci de l'amor de Déu, un amor desmesurat, que no s'exhaureix, que no desapareix i que constitueix el veritable fonament de la nostra esperança. Estimats amics, compreguem també per què l'apòstol Pere ens anomena «feliços», quan hauríem «de sofrir pel fet de ser justos» (cf. v. 13). No és només per una raó moral o ascètica, sinó que és perquè cada vegada que nosaltres ens posem de part dels darrers i dels marginats o que no responem al mal amb el mal, sinó perdonant, sense venjança, perdonant i beneint, cada vegada que fem això nosaltres resplendim com signes vius i lluminosos d'esperança, convertint-nos així en instrument de consol i de pau segons el cor de Déu. I així continuem endavant amb la dolcesa, la docilitat, l'amabilitat i fent fins i tot el bé als qui no ens volen bé, o ens fan mal. Endavant!

18. L'ESPERANÇA DEL MÓN I LA DE LA CREU (CF. JN 12,24-25)

12 d'abril de 2017

Diumenge passat vam fer memòria de l'entrada de Jesús a Jerusalem, entre les aclamacions joiuses dels deixebles i d'una gran multitud. Aquella gent tenia posada en Jesús moltes esperances: molts esperaven d'ell miracles i grans senyals, manifestacions de poder i fins i tot la llibertat dels enemics que els havien ocupat. Qui de tots ells hauria imaginat que al cap de poc Jesús seria humiliat, condemnat i mort en creu? Les esperances terrenals d'aquella gent van quedar frustrades davant la creu. Però nosaltres creiem que

justament en el Crucificat reneix la nostra esperança. Esperances terrenals frustrades davant la creu però renascudes en esperances noves, aquelles que duren per sempre. És una esperança diferent, la que neix de la creu. És una esperança diferent d'aquella que ens decep, d'aquella del món. Però de quina esperança es tracta? Quina esperança neix de la creu?

Ens pot ajudar a entendre-ho allò que diu Jesús justament després d'entrar a Jerusalem: «En veritat, en veritat us ho dic: si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit» (Jn 12,24). Provem de pensar en un gra o en una llavor que cau a terra. Si queda tancat en ell mateix, no passa res; però si es trenca, si s'obre, llavors dóna vida a una espiga, a un brot, després a una planta i la planta donarà fruit.

Jesús ha portat al món una esperança nova i ho ha fet a la manera de la llavor: s'ha fet petit, petit, com un gra; ha deixat la seva glòria celestial per venir entre nosaltres: ha «caigut a la terra». Però encara no n'hi ha prou. Per a donar fruit Jesús ha viscut l'amor fins al final, deixant-se trencar per la mort com una llavor es deixa trencar sota la terra. I just allí, en el punt extrem del seu abaixament —que és també el punt més alt de l'amor— floreix l'esperança. Algun de vosaltres pregunta: «Com neix l'esperança?» De la creu. Mira la creu, mira el Crist crucificat i d'allí t'arribarà l'esperança que no desapareix més, aquella que dura fins la vida eterna.» I aquesta esperança neix de la força de l'amor: perquè l'amor que «tot ho espera, tot ho suporta» (1Co 13,7), l'amor que és la vida de Déu ha renovat tot això que ha aconseguit. Així, per Pasqua, Jesús ha transformat el nostre pecat en perdó, prenent-lo damunt seu. Escolteu bé com és la transformació que fa la Pasqua: Jesús transforma el nostre pecat en perdó, la nostra mort en resurrecció, la nostra por en confiança. I això perquè allí, a la creu, neix i reneix sempre la nostra esperança, perquè amb Jesús tota la nostra foscor pot ser transformada en llum, tota derrota en victòria, tot desànim en esperança. Tot: sí, tot. L'esperança ho supera tot, perquè neix de l'amor de Jesús que s'ha fet com un gra que cau a terra per donar vida i d'aquella vida plena d'amor en ve l'esperança.

Quan escollim l'esperança de Jesús, de mica en mica descobrim que la manera vencedora de viure és la de la llavor, de l'amor humil. No hi ha un altre camí per a vèncer el mal i donar esperança al món. I podeu dir-me: «No, és una lògica de pèrdua, perquè qui estima perd poder.» Ho heu pensat, això? Qui estima perd poder; qui dóna, es desprèn d'alguna cosa, i estimar és un do. En realitat la lògica de la llavor que mor, de l'amor humil, és el camí de Déu, i només aquest camí dóna fruit. Ho veiem també en nosaltres: posseir empeny sempre a voler una altra cosa: quan tinc una cosa en vull una de més gran, i així successivament, i mai no estic satisfet. I Jesús ho diu de manera neta: «Els qui estimen la pròpia vida, la perden» (Jn 12,25). Tu sigues voraç, mira de tenir moltes coses... però ho perdràs tot, fins i tot la teva vida. És a dir: qui s'estima ell mateix i viu per als seus interessos confia només en ell mateix i perd. El qui en canvi ho accepta, està disponible i es dóna, viu a la manera de Déu: llavors és guanyador, se salva ell mateix i els altres, sembla llavors d'esperança per al món. És bonic ajudar els altres, servir els altres...

Potser ens cansarem! Però la vida és així i el cor s'omple de joia i d'esperança. Això és amor i esperança junts: servir i donar.

Certament, aquest amor veritable passa per la creu, el sacrifici, com ho fa Jesús. La creu és el pas obligat, però no és la meta, és un pas: la meta és la glòria, com ens ho mostra la Pasqua. I aquí ens ve al cap una altra imatge bellíssima, que Jesús ha deixat als deixebles durant el darrer Sopar. Diu: «La dona, quan ha d'infantar, està afligida, perquè ha arribat la seva hora; però així que la criatura ha nascut, ja no es recorda més del sofriment, joiosa com està perquè en el món ha nascut un nou ésser» (Jn 16,21). Això: donar la vida, no posseir-la. I això és el que fan les mares: donen una altra vida, pateixen, però després estan contentes, felices perquè han donat a llum una altra vida. Dóna joia; l'amor dóna a la creu la vida i fins i tot dóna sentit al dolor. L'amor és el motor que fa caminar endavant la nostra esperança. Ho repeteixo: l'amor és el motor que fa caminar endavant la nostra esperança. I cadascun de nosaltres pot preguntar-se: «Estimo? Aprenc a estimar? Aprenc cada dia a estimar més?», perquè l'amor és el motor que fa tirar endavant la nostra esperança.

Benvolguts germans i germanes, en aquests dies, dies d'amor, deixem-nos envoltar pel misteri de Jesús que, com un gra, morint ens dóna vida. Ell és la llavor de la nostra esperança. Contemplem el Crucificat, de qui sorgeix l'esperança. De mica en mica entendrem que esperar amb Jesús és aprendre a veure ja a partir d'ara la planta en la llavor, la Pasqua en la creu, la vida en la mort. Voldria ara donar-vos uns deures per a fer a casa. A tots ens farà bé aturar-nos davant el Crucifix —tots vosaltres en teniu algun a casa—, mirar-lo i dir-li: «Amb tu res no s'ha perdut. Amb tu puc sempre esperar. Tu ets la meva esperança.» Imaginem ara el Crucifix i tots junts diguem a Jesús crucificat tres vegades: «Tu ets la meva esperança.» Tots: «Tu ets la meva esperança.» Més fort! «Tu ets la meva esperança.» Gràcies.

19. CRIST RESSUSCITAT, LA NOSTRA ESPERANÇA (CF. 1CO 15)

19 d'abril de 2017

Ens reunim avui a la llum de la Pasqua, que hem celebrat i que continuem celebrant amb la litúrgia. Per això, en el nostre itinerari de catequesi sobre l'esperança cristiana, avui m'agradaria parlar de Crist ressuscitat, la nostra esperança, tal com el presenta sant Pau en la primera Carta als Corintis (cf. c. 15).

L'Apòstol vol resoldre un problema que ben segur que era al centre de les discussions de la comunitat de Corint. La resurrecció és l'últim tema abordat en la carta, però probablement, en ordre d'importància, era el primer: de fet tot es basa en aquest supòsit. Parlant als seus cristians, Pau parteix d'un fet indiscutible, que no és el fruit d'una reflexió d'un home savi qualsevol, sinó d'un fet, un fet senzill que va passar en la vida d'algunes persones. El cristianisme neix d'aquí. No és una ideologia, no és un sistema filosòfic, sinó que és un camí de fe que parteix d'un esdeveniment que té lloc davant els primers deixebles de Jesús. Pau ho resumeix així: Jesús va morir pels nostres pecats, va ser enterrat, i el

tercer dia va ressuscitar i es va aparèixer a Pere i als Dotze (cf. 1Co 15,3-5). Aquest és el fet: va morir, va ser enterrat, va ressuscitar i es va aparèixer. És a dir, Jesús és viu! Aquest és el nucli del missatge cristià.

En anunciar aquest esdeveniment, que és el nucli central de la fe, Pau insisteix sobretot en l'últim element del misteri pasqual, és a dir en el fet que Jesús ha ressuscitat. Si de fet tot s'hagués acabat amb la mort, en ell tindríem un exemple de dedicació suprema, però això no podria provocar la nostra fe. Va ser un heroi. No! Va morir, però va ressuscitar. Perquè la fe neix de la resurrecció. Acceptar que Crist mor, i que ha mort crucificat, no és un acte de fe, és un fet històric. En canvi creure que ha ressuscitat, sí. La nostra fe neix el matí de Pasqua. Pau fa una llista de les persones a les quals s'apareix Jesús ressuscitat (cf. v. 5-7). Tenim aquí un petit resum de totes les narracions de la Pasqua i de totes les persones que estan en contacte amb el Ressuscitat. Encapçalant la llista hi ha Cefes, és a dir Pere, i el grup dels Dotze, després «cinc-cents germans», molts dels quals encara podien donar-ne testimoni, a continuació s'esmenta Jaume. L'últim de la llista —com el menys digne de tots— és ell mateix. Pau diu de si mateix: «Com un que neix fora de temps» (cf. v. 8).

Pau fa servir aquesta expressió perquè la seva història personal és dramàtica: ell no era un escolanet, sinó que era un perseguidor de l'Església, orgullós de les seves conviccions; se sentia com un home arribat amb una idea molt clara del que era la vida amb els seus deures. Però en aquest quadre perfecte —tot era perfecte en Pau, ho sabia tot—, en aquest quadre perfecte de vida, un dia passa el que era absolutament imprevisible: l'encontre amb Jesús ressuscitat anant cap a Damasc. Allí no hi va haver només un home que cau a terra: hi va haver una persona atrapada per un esdeveniment que li capgira el sentit de la vida. I el perseguidor es converteix en apòstol. Per què? Perquè jo he vist Jesús vivent! Jo he vist Jesucrist ressuscitat! Aquest és el fonament de la fe de Pau, com de la fe dels altres Apòstols, com de la fe de l'Església, com de la nostra fe.

Que bonic que és pensar que el cristianisme, essencialment, és això! No és tant la nostra recerca de Déu —una recerca, de la veritat, amb tants dubtes—, sinó més aviat la recerca de Déu en nosaltres. Jesús ens ha pres, ens ha agafat, ens ha conquerit per no deixar-nos anar més. El cristianisme és gràcia, és sorpresa, i per això pressuposa un cor capaç de meravellar-se. Un cor tancat, un cor racionalista no és capaç de meravellar-se i no pot comprendre què és el cristianisme. Perquè el cristianisme és gràcia, i la gràcia només es percep, i a més es troba amb la meravella de l'encontre.

Així, tot i que som pecadors —tots nosaltres ho som—, si les nostres intencions només s'han quedat en el paper, o si, mirant les nostres vides, ens adonem que hem tingut molts fracassos... el matí de Pasqua podem fer com aquelles persones de les quals ens parla l'Evangeli: anar al sepulcre de Crist, veure la gran pedra apartada i pensar que Déu està preparant per a mi, per a tots nosaltres, un futur inesperat. Anar al nostre sepulcre: tots en tenim una mica a l'interior. Anar allí i veure com Déu és capaç de sortir-ne. Aquí hi ha felicitat, aquí hi ha joia, vida, on tots pensaven que només hi havia tristesa, derrota i foscor. Déu fa créixer les seves flors més boniques enmig de les pedres més àrides.

Ser cristians no significa partir de la mort, sinó de l'amor de Déu per nosaltres, que ha vençut el nostre pitjor enemic. Déu és més gran que qualsevol altra cosa, i només amb una espelma pot vèncer la més fosca de les nits. Pau crida, fent-se ressò dels profetes: «Oh mort, on és la teva victòria? On és ara, oh mort, el teu fibló?» (v. 55). Aquests dies de Pasqua portem aquest crit en el cor. I si ens pregunten el perquè del nostre somriure i el nostre compartir amb paciència, aleshores podrem respondre que Jesús és encara aquí, que continua essent vivent entre nosaltres, que Jesús és aquí, a la plaça, amb nosaltres: viu i ressuscitat.

20. «JO SÓC AMB VOSALTRES DIA RERE DIA, FINS A LA FI DEL MÓN» (MT 28,20) : LA PROMESA QUE DÓNA ESPERANÇA

26 d'abril de 2017

«Jo sóc amb vosaltres dia rere dia, fins a la fi del món» (Mt 28,20). Aquestes últimes paraules de l'Evangeli de Mateu recorden l'anunci profètic que trobem al començament: «Li posaran el nom d'Emmanuel, que vol dir "Déu amb nosaltres"» (Mt 1,23; cf. Is 7,14). Déu serà amb nosaltres, dia rere dia, fins a la fi del món. Jesús caminarà amb nosaltres, dia rere dia, fins a la fi del món. Tot l'Evangeli queda clar entre aquestes dues cites, paraules que comuniquen el misteri de Déu, el nom del qual i la seva identitat és ser-amb: no és un Déu isolat, és un Déu-amb, en particular amb nosaltres, és a dir amb la criatura humana. El nostre Déu no és un Déu absent, segrestat en un cel molt llunyà; és en canvi un Déu «apassionat» de l'home, amb tanta tendresa amorosa que és incapaç de separar-se d'ell. Nosaltres, els humans, som hàbils per trencar lligams i ponts. Ell en canvi no. Si el nostre cor es refreda, el seu roman sempre incandescent. El nostre Déu ens acompanya sempre, encara que per desgràcia nosaltres ens oblidéssim d'ell. A la línia que divideix la incredulitat de la fe, és decisiu el descobriment de ser estimats i acompanyats pel nostre Pare, de no ser deixats sols per part seva.

La nostra existència és una peregrinació, un viatge. Fins i tot aquells que estan motivats per una esperança simplement humana, perceben la seducció de l'horitzó, que els empeny a explorar mons que encara no coneixen. La nostra ànima és una ànima migrant. La Bíblia és plena d'històries de peregrins i viatgers. La vocació d'Abraham comença amb aquest encàrrec: «Vés-te'n del teu país» (Gn 12,1), i el patriarca deixa aquell tros de món que coneixia bé i que era un dels bressols de la civilització del seu temps. Tot conspirava contra la sensatesa d'aquell viatge. Això no obstant Abraham se'n va. No es fan homes i dones madurs si no perceben l'atractiu de l'horitzó: aquell límit entre el cel i la terra que demana ser aconseguit per un poble que fa camí. En el seu camí en el món, l'home no està mai sol. Especialment el cristià no se sent mai abandonat, perquè Jesús ens assegura que no es limita a esperar-nos a la fi del nostre llarg viatge, sinó que ens acompanya cada un dels nostres dies.

Quant de temps durarà la cura de Déu per l'home? Fins quan el Senyor Jesús, que camina amb nosaltres, fins quan es preocuparà per nosaltres? La resposta de l'Evangeli

no deixa cap dubte: fins a la fi del món! Passaran els cels, passarà la terra, ja no hi haurà esperances humanes, però la Paraula de Déu és més gran que tot i no passarà. I ell serà Déu amb nosaltres, el Déu Jesús que camina amb nosaltres. No hi haurà cap dia de la nostra vida en què deixem de ser una preocupació per al cor de Déu. Però algú em podria dir: «Què estàs dient?» Dic això: no hi haurà cap dia de la nostra vida que deixem de ser una preocupació per al cor de Déu. Ell es preocupa per nosaltres, i camina amb nosaltres. I per què ho fa, això? Senzillament perquè ens estima. Ho heu entès això? Ens estima! I Déu segurament satisfarà totes les nostres necessitats, no ens abandonarà en el temps de la prova i de la foscor. Aquesta certesa ha de quedar-se en el nostre cor per a no sortir-ne mai. Alguns ho anomenen «Providència». És la proximitat de Déu, l'amor de Déu, el caminar de Déu amb nosaltres que s'anomena també la «Providència de Déu»: Ell proveeix per a la nostra vida.

No és casualitat que entre els símbols cristians de l'esperança n'hi hagi un que m'agrada molt: l'àncora. Expressa que la nostra esperança no és vaga; no es confon amb el sentiment canviant de qui vol millorar les coses d'aquest món de manera fantasiosa, fonamentant-se només en la força de voluntat pròpia. L'esperança cristiana, de fet, té les seves arrels no en l'atracció del futur, sinó en la seguretat del que Déu ens ha promès i ha realitzat en Jesucrist. Si ell ens ha garantit que no ens abandonarà mai, si l'inici de tota vocació és un «Segueix-me» amb el qual ell ens assegura que estarà sempre al davant nostre, per què, doncs, hem de tenir por? Amb aquesta promesa, els cristians poden caminar pertot arreu. Fins i tot travessant llocs del món ferit, on les coses no van bé, nosaltres estem entre aquells que continuen esperant. Diu el salm: «Ni que passi per la vall tenebrosa, no tinc por de cap mal. Perquè [...] ets vora meu» (Sl 23,4). Aquí és on apareix, perquè enmig de la foscor cal tenir una llum encesa. Tornem a l'àncora. La nostra fe és l'àncora al cel. Nosaltres tenim la nostra vida arrelada en el cel. Què hem de fer? Agafar-nos a la corda: sempre hi és. I tirem endavant perquè estem segurs que la nostra vida té com una àncora en el cel, a la riba on arribarem.

Per descomptat, si haguéssim de confiar només en les nostres forces, tindríem raó de sentir-nos decebutos i vençuts, perquè el món sovint es mostra refractari a les lleis de l'amor. Prefereix, molt sovint, les lleis de l'egoisme. Però si sobreviu en nosaltres la certesa que Déu no ens abandona, que Déu ens estima amb tendresa a nosaltres i aquest món, aleshores de sobte canvia la perspectiva. «Homo viator, spe erectus», deien els antics. En el camí, la promesa de Jesús «Jo sóc amb vosaltres» ens fa estar dempeus, drets, amb esperança, confiant que el bon Déu ja està treballant per realitzar el que humanament sembla impossible, perquè l'àncora és a la platja del cel.

El poble sant de Déu són persones que estan dempeus —«homo viator»— i caminen, però drets, erectus, i caminen en l'esperança. I allà on va, sap que l'amor de Déu l'ha precedit: no hi ha cap part del món que s'escapi de la victòria de Crist ressuscitat. I quina és la victòria de Crist ressuscitat? La victòria de l'amor. Gràcies.

Traduccions inicials de Josep M. Torrents Sauvage per a Catalunya Religió, revisades

